

Copyright@ Monica Ramirez

Copyright@ TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Ops files - Intelligenex / Monica Ramirez. - București : Tritonic Books, 2018

ISBN 978-606-749-364-1

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Alexandra Bardan

Redactor: Bogdan Hrib

Tehnoredactor: Dan Mușă

Bun de tipar: octombrie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

OPS FILES: INTELLIGENEX

SERIA GEMINI - VOL.3

Teheran

Institutul de biochimie moleculară

Ușa se închise în spatele lor cu un șuier lugubru. Emad Modirzadeh, consilier militar de rang înalt în unitățile de elită al-Quds ale Gărzii Revoluționare Iraniene și agent veteran VAJA – *Vezerat-e Ettela'at Jomhuri-ye Eslami-ye Iran*, Ministerul Iranian pentru Informații și Siguranță Națională – se gândi că sunetul semănase cu vocea lui Allah care-l certa pentru ceea ce urma să facă. Întoarse capul și-l privi peste umăr pe generalul Amir Ali Hajizadeh, citind în privirea dură ca oțelul aprobare și susținere. Ceea ce nu însemna prea mult, având în vedere că generalul afișa mereu expresia potrivită. Trebuia să-l studiezi cu atenție pentru a-i cunoaște adevărata stare de spirit. Emad alegea să n-o facă. Se confruntau cu clasică dilemă morală, chiar dacă hotărârea fusese deja luată și era cea mai bună soluție. Nevoile celor mulți le depășeau pe cele ale câtorva, indiferent cât erau de valoroși. Pe undeva, Emad se simți dator cu un discurs semnificativ despre posteritate și sacrificiu, dar cuvintele mari nu-și aveau locul pe acel coridor steril. În schimb, privi în jos la

detonatorul din mână, gândindu-se la viitorul țării. Crima schimba întotdeauna pe cel care-o comitea. Cu acel gând, apăsă butonul roșu. Nu putea vedea ori auzi ce se întâmplă de cealaltă parte a ușii laboratorului, însă știa cum acționează gazul toxic paralizant. Își imaginea cei șase savanți cum își strângeau mâinile, felicitându-se reciproc pentru finalizarea cu succes și prezentarea impecabilă a serului Intelligenex. Un adevărat triumf de care puteau fi mândri. Apoi gazul paralizant avea să le transforme euforia în isterie, inundându-le trupurile cu adrenalină în timp ce mințile tot mai greoaie aveau să înregistreze și să catalogheze mirosul alcaloid. Nu exista niciun antidot, nimic nu putea inversa hiperconstricția zdrobitoare a diaframelor. Plămânii urmau să li se golescă permanent de aer. Emad își înclină capul și închise ochii, fără să poată înlătura imaginile fețelor schimonosite de durere, în urechi răsunându-i urletele inutile. Deschise ochii, încercând să-și concentreze atenția la secunde ce se perindau pe cadranul ceasului digital. Știa de la bun început că ziua aceea urma să sosească.

... 58... 59... 60 de secunde de la detonare.

Fără îndoială, acum se ajutau unii pe alții, încercând să pompeze aer în piepturile rigide. Zurvan probabil făcuse pereche cu Farzad, Moshen cu Izad și Bijan cu Ghazi. Ca profesioniști, știau prea bine că e inutil, dar ca soți și tați ce altceva puteau face? Aveau să lupte până la ultima suflare. Oricum, nu mai dura prea mult.

— Nu contează, spuse cu voce joasă. Sunt martiri, chiar dacă noi doi suntem singurii care vom ști vreodată despre sacrificiul lor suprem.

Nu intenționase să gândească cu voce tare. Dar era adevărat, sacrificiul acelor savanți urma să asigure secretul absolut al serului Intelligenex, arma biologică

minune cu care aveau să vindece lumea întreagă de cancerul israelian. După care urmau marionetele lor, americanii. Prin comparație, ce însemnau șase vieți? Își coborî din nou privirea la ceas. Aveau nevoie de cel puțin zece minute pentru ca sistemul de ventilație al laboratorului să curețe gazul din aer. Abia atunci puteau intra pentru a recupera toate materialele de studiu, formula și serul în sine. Acoperirea aceluia proiect secret era la fel de etanșă precum sigiliul laboratorului.

— Te-ai autodepășit, Emad, întrerupse tăcerea generalul Ali Hajizadeh. Mi-ai spus că proiectul e unul mareț, dar oportunitățile pe care le prezintă serul Intelligenex nu par a fi limitate. Vom putea controla pe oricine, obținând absolut tot ce ne-am dorit vreodată. Cum ți-a venit ideea?

— De-a lungul carierei mele, am avut marele privilegiu să văd multe proiecte avangardiste în stadiu incipient. Unul dintre ele m-a inspirat peste măsură, zâmbi Emad cu modestie. Cu câțiva ani în urmă, i-am întâlnit pe cei șase martiri ai noștri, cu toții cercetători străluciți în medicina moleculară. M-au informat atunci că aplicaseră instrumente analitice moderne datelor colectate în timpul zecilor de mii de experimente medicale efectuate asupra prizonierilor politici, căutând factori ce accelerează metabolismul uman. Ceea ce-a devenit platforma de plecare pentru serul Intelligenex. Metabolismul uman transformă alimentele și băuturile în combustibil, un proces extrem de complex ce variază foarte mult de la individ la individ. Diferențele metabolice înseamnă că unii oameni ard în mod firesc mai multă grăsime, țesuturile musculare sunt extrem de bine dezvoltate, se bucură de mai multă energie și gândesc mult mai clar decât alții. Cercetătorii noștri s-au concentrat pe aspectele mentale ale metabolismului și pe factorii care îmbunătățesc claritatea gândirii.

— Cu alte cuvinte, metabolismul are un impact asupra IQ-ului meu?

— La început pare puțin cam absurd, știu, dar gândește-te la experiența proprie. Nu judeci mai clar după ce bei o cafea decât după un coniac? Nu te simți mult mai bine după ce mănânci o salată în loc de cartofi prăjiți? Ori după un antrenament fizic și un duș fierbinte în loc de o după-amiază la birou? Toate aceste acțiuni afectează în orice moment puterea psihică. Mergând pe aceeași idee, oamenii noștri au identificat elementele de care are nevoie organismul pentru a optimiza funcția cognitivă.

— Ceva mai mult decât alimente sănătoase și odihnă suficientă?

— Imaginează-ți metabolismul ca un fel de pâlnie cu materii prime, mâncarea și odihna în partea de sus, puterea cognitivă în partea de jos și zeci de procese metabolice complexe la mijloc. În loc să modifice unul dintre numeroasele procese metabolice, oamenii noștri au abordat problema cu totul altfel. O abordare strălucită, aș adăuga, prin faptul că au reușit să lărgască capătul îngust al pâlniei.

— Cu alte cuvinte, creierul primește mai mult combustibil?

— În general, da.

— Cu ce rezultat? Mintea funcționează mereu la fel de eficient ca în zilele bune?

— Nu, răspunse Emad, savurând momentul. Fiecare zi în parte va fi cu mult mai bună decât cea mai eficientă zi.

Generalul Ali Hajizadeh își înclină capul într-o parte, privindu-l cu atenție.

— Cam cât de bună?

— Cam cu douăzeci de puncte IQ mai bună. Pare puțin, dar testele arată că douăzeci de puncte ar putea reprezenta o creștere medie, indiferent de bază. Lucrurile devin cu mult mai interesante la capătul înalt al spectrului. Spre exemplu, luăm o persoană cu un IQ de o sută patruzeci și-i administrăm Intelligenex. Imediat, valoarea IQ-ului crește la o sută șaizeci. Nu pare cine știe ce, dar douăzeci de puncte în plus o trec de la una într-o sută de persoane la una în douăzeci de mii de persoane. Dintr-o dată, în loc să fie cea mai deșteaptă persoană din încăpere, devine cea mai deșteaptă dintr-o corporație întreagă.

— Știi oameni care și-ar tăia mâna stângă pentru un astfel de avantaj competitiv, comentă generalul. La naiba cu stânga, poate chiar mâna dreaptă.

Emad încuviință din cap.

— Și chestia asta chiar funcționează? întrebă generalul după câteva momente.

— De fiecare dată, zâmbi Emad.

— Deci planul tău e să oferi conaționalilor noștri un avantaj în ceea ce privește inteligența pură față de concurența străină?

Emad clătină din cap.

— Nu.

Generalul Ali Hajizadeh îl privi cu mirare.

— De ce nu?

— Să spunem doar că procesul în sine face mai mult decât să crească IQ-ul unei persoane. E un fel de explozie letală cu efect întârziat, o armă biologică cu potențial de personalizare în funcție de ADN-ul pacientului. Și cel mai important e că putem face absolut totul în cel mai mare secret cu ajutorul bio-bombei pe care am creat-o tot cu ajutorul prietenilor noștri martiri după o altă

idee pe care am reținut-o de-a lungul anilor. Proiectul inițial se referea la o bombă specială de mărimea unei boabe de mazăre ce putea fi introdusă în rezervorul cu combustibil al unei mașini și aruncată în aer printr-un simplu semnal radio. M-am gândit că dacă reușim să înlocuim materialul explozibil cu o picătură din cea mai recentă otravă creată chiar aici în laborator, atunci am putea amenința și anihila pe oricine în funcție de necesități.

Tel Aviv

Sunetul strident al telefonului îl făcu să tresară. Meir Levi realizează că adormise pe canapea cu tratatul de medicină moleculară în brațe. Bethea plecase în vizită la sora ei, Maia și Jacob erau deja în pat. Înainte să plece, Bethea le pregătise hainele pentru școală și banii pentru prânz, instruindu-l aproape obsedant în legătură cu fiecare mic detaliu. Ca de obicei, își făcea prea multe griji; aveau să se descurce de minune singuri timp de două zile. Probabil acum suna pentru a-l anunța că ajunsese cu bine și-a verifica dacă-i pusese pe copii la culcare. Meir se frecă la ochi și întinse mâna după telefon.

— Da, iubito, copiii dorm deja, spuse pe un ton amuzat.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenție. Vocea era glacială și computerizată, tonul unul ferm. Du-te în camera Maiei.

Meir sări ca fript în picioare și alergă la etaj. Ca doctor personal al premierului israelian Isaac Rosen, știa că pășește în permanență cu o proverbială sabie a lui Damocles deasupra capului, pericolul extinzându-se și asupra familiei. Înainte de-a se îndrepta spre camerele copiilor, intră în dormitorul principal și scoase pistolul Beretta M9A3 din lada de sub pat. Îl simțea ciudat de

greu în mână, reamintindu-i de perioada petrecută în armată. Spera ca reflexele să-i fi rămas la fel de bune pe cât își amintea. Ajunse la ușa camerei fiicei sale și-o găsi dormind liniștită în patul ei. Nu era nimeni în cameră și nici loc suficient pentru ca un adult să se poată ascunde, plus că se aflau la etajul doisprezece într-o clădire securizată. Meir privi oricum pe geam și nu văzu nimic altceva în afara Mării Galileii strălucind argintie în lumina lunii pline. Maia se mișcă, lumina lunii strecurându-se în părul ei roșcat. Părea un înger cu o aureolă de culoarea cuprului bine lustruit. Răsufală ușurat și traversează coridorul pentru a intra în camera micuțului Jacob, care dormea la fel de liniștit ca sora lui mai mare.

Se reîntoarce în camera Maiei și se așează pe marginea patului, ducând din nou telefonul la ureche.

— Dacă-ți arde de glume proaste, țin să te informez că toate apelurile sunt interceptate și urmărite. Măine dimineată o să încapi pe mâna poliției.

— Taci și ascultă, răspunse vocea metalică. Am nevoie de o mostră ADN a premierului Rosen și tu o să mi-o livrezi mâine dimineată la prima oră.

— Poftim?! Ești nebun, nu pot să fac asta. N-aș face niciodată așa ceva.

— Bineînțeles că poți, Meir. E o alegere simplă, un târg între noi doi. Tu-mi dai mostra și eu îi îngădui fiicei tale să trăiască.

Meir își simți inima în gât. Aruncă telefonul din mână și coborî scările într-un suflet, îndreptându-se spre ușa de la intrare cu arma pregătită în poziție de tragere. Totul părea în ordine. Verifică de două ori ecranul sistemului de securitate, înjurând printre dinți imaginea ușor neclară. Gardianul părea să fie la postul său. Meir apăsă butonul interfonului.

— Ceva neobișnuit, Uri?

— Nimic, domnule.

— Mulțumesc. Ține ochii deschiși.

— Da, domnule.

Meir se întoarse în camera fiicei sale și culese telefonul de pe jos. Maya continua să doarmă liniștită, așa că vorbi încet, chiar dacă pe un ton ferm.

— Du-te dracu' de nebun!

— Nu, Meir, fiica ta e cea care se va duce dracu' și tu ești cel care-o trimite acolo. Ultima șansă, chiar nu vreau să fac asta.

Interlocutorul lui nu părea beat ori drogat și tonul, în ciuda sunetului metalic, părea hotărât. Meir își încleștă maxilarul. Era absurd! Se afla lângă patul fiicei sale, cu arma în mână. Probabil era o verificare a securității, un fel de test. Sever, dar nu fără precedent.

— Ți-am dat deja răspunsul meu.

— Bun, ține minte că tu ai făcut asta.

Scena care urmă i se întipări pe retină lui Meir pentru vecie, revăzând-o iar și iar pentru tot restul vieții. Brusc, Maia deschise ochii, o expresie înspăimântată întipărindu-se pe fața ei angelică.

— *Papa*, șopti și începu să tremure ca și când ar fi fost posedată.

Apoi pur și simplu închise ochii și muri. Leo privi înmărmurit, creierul lui refuzând să priceapă. Părea că cineva stinsese o lumină. Lumina Maiei. Lumina vieții lui. Îngerul lui se pierduse. Câteva minute mai târziu sau poate secunde, ori ore, nu putea fi sigur, telefonul sună din nou.

— Te omor! Te prind și...

— Ascultă-mă cu atenție, Meir, îl întrerupse vocea metalică. Du-te în camera lui Jacob...

2

San Francisco, California

CLINCHETUL vesel al linguriței din argint în cristalul paharului cu șampanie amuți cei cincizeci de invitați. Quinn Altman se aplecă spre fratele său.

— Cine e vorbitorul? întrebă în șoaptă.

Noah înghiți bucata de friptură din gură, ștergându-și buzele cu un șervețel.

— Câteodată uit că faci parte dintr-o lume atât de diferită. Collin Acker, investitorul care l-a recrutat pe tata la Bionovo.

Într-adevăr, Quinn chiar aparținea unei lumi extrem de diferite. În timp ce Noah și tatăl său făceau parte din elita antreprenorilor în domeniul medical, Quinn lucra pentru Mossad. Un bărbat brunet, înalt și bine făcut cu ochi căprui alerți și trăsături bine proporționate, Kidonul Mossad se mișca cu o fluiditate de predator ce sugera agilitatea și experiența unui agent de teren care-și desfășura activitatea într-o zonă înconjurată de țări arabe ostile. Un adevărat cameleon, unul dintre cei mai buni agenți operativi ai Mossadului despre care se zvonea că poate dispărea fără urmă în mijlocul unei conversații.